

stofmisbrugerens generelle vilkår. Den konkrete udformning af afvænningsprogrammet varierer inden for forsøgets rammer, som i øvrigt vil blive løbende vurderet.

Stofmisbrugeren vil blive holdt fast på det etårige afvænningsprogram og har pligt til at gå ind i det samlede behandlingsforløb. Der bliver tale om, at stofmisbrugeren skal behandles stof-frit, dvs. uden brug af metadon – i hvert fald ikke i langtidsbehandlingen.

Hvis misbrugeren ikke overholder de vilkår, som er udstukket som betingelse for at udskifte fængslet med afvænningsprogram, bliver behandlingen afbrudt og den pågældende indsat til afsoning.

Forsøget skal forløbe i de to amter, som jeg nævnte før, det skal løbe over mindst tre år, og såvel undervejs som bagefter skal man vurdere resultaterne. Forsøget lægger således op til en nyttig blanding af pisk og gulerod-metoden for at dæmpe op for væksten i antallet af kriminelle narkomaner.

Socialdemokratiet er tilfreds med, at vi nu får andre metoder at sætte ind med i forhold til denne gruppe kriminelle. Det er hårdt tiltrængt, og initiativet er en direkte udløber af det arbejde, der ligger bag regeringens narkotikaredegørelse fra marts sidste år.

Man har ikke mange chancer, når man som kriminel misbruger rammer samfundets absolutte bund. At tilbyde behandling som erstatning for straf kan være med til at gribe nogle i flugten og forandre et ellers håbløst fremtidsperspektiv. Det skylder vi samfundets svageste.

Ulla Tørnæs (V):

Lad mig starte med at sige, at Venstre synes, det foreliggende forslag fra justitsministeren er et godt forslag. I virkeligheden er der tale om et forslag, som den tidligere sundhedsminister, fru Ester Larsen, var inde på tilbage i starten af 1993.

Men det aktuelle forslag tager sit udgangspunkt i en debat, som fandt sted her i Folketinget sidste forår, hvorefter den daværende justitsminister nedsatte et hurtigt arbejdende udvalg, der nu er kommet med en indstilling til en forsøgsordning.

Vi er enige i grundtanken om, at kriminelle narkomisbrugere skal have mulighed for at blive idømt en behandlingsdom frem for en frihedsstraf, der skal afsones i et fængsel, hvor vi jo alle ved, at narkotika desværre er tilgængelig i et omfang, som vi ikke ønsker.

Diskussionen om de narkofrie afdelinger i de danske fængsler er imidlertid en helt anden end den, vi er i gang med her. Men der skal dog ikke herske tvivl om, at Venstre ønsker, at fængslerne skal være stoffrie.

Kriminelle misbrugere er et så omfattende problem, at Venstre er enig i, at vi bør forsøge nye veje, og vi er derfor meget positivt indstillet over for forsøgsordningen; men for at forsøget kan virke, er det vigtigt, at visse forudsætninger opfyldes.

Der er tale om, at der som alternativ til en ubetinget frihedsstraf for berigelseskriminalitet i relation til finansiering af et narkotikaforbrug kan idømmes en betinget dom med vilkår om behandling. Forsøgsordningen fordrer en meget streng konsekvens i behandlingen, og at der prompte gribes ind ved overtrædelse af den betingede doms vilkår. Det nytter ikke, at man i praksis kan modsætte sig behandlingen; der skal reageres omgående, og eventuel indsættelse til afsoning bør ske med det samme.

Der er tale om to forsøgsområder, nemlig Fyns Amt og Frederiksborg Amt. Men det er vigtigt at slå fast, at forsøgsordningen bør indebære, at flere forskellige afvænningsmetoder bringes i anvendelse. Forsøgsordningen bør således give anledning til at få undersøgt, hvilke behandlingsformer der virker bedst, og med »virker« mener vi i Venstre nedtrapning til stof-frihed og ikke blot, at man sættes på varig metadon.

Jeg går naturligvis ud fra, at allerede etablerede institutioner som f.eks. Egeborg og andre med gode erfaringer og resultater vil blive inddraget i forsøget og anvendt som institutioner, hvor afvænningsprogram skal finde sted. Jeg vil i øvrigt gerne bede ministeren redegøre for – om ikke her i salen så i hvert fald senere i Retsudvalget under udvalgsbehandlingen – hvilke institutioner man fra ministeriets side har tænkt sig skal tages i anvendelse.

For Venstre er det vigtigt, at der ikke sker en klientgørelse og passivisering af den enkelte narkoman. Frem for at opbygge nye systemer bør den enkeltes ansvar i langt højere grad sættes i centrum, og han/hun skal selv være med til at vælge den behandlingsform, der passer vedkommende bedst.

Det er derfor særdeles positivt, at der nu skal udarbejdes en individuel afvænningsplan. Men jeg må indrømme, at beslutningsforslagets bemærkninger om visitationsudvalget, dets opgaver og sammensætning virker temmelig